

Svatý Ignác z Loyoly

Obrácení válečného invalidy

Letos je to 500 let od obrácení sv. Ignáce z Loyoly, které my jezuité slavíme jako Ignaciánský rok. Proč má ale smysl připomínat si obrácení nějakého světce? Protože každý z nás má svůj život s Kristem prožívat jako stálé obrácení. A příklad konkrétních lidí, i světců, ho v tom může povzbudit. Jak to tedy bylo s Ignácem?

Původně se jmenoval Lñigo a pocházel z Baskicka na severu dnešního Španělska. Byl nejmladším synem šlechtického rodu Loyolů a mládí prožil na dvoře královského hodnostáře. Byl vychován v rytířských mravech, to znamená jako dvořan a voják. Jak později sám uvedl, jeho nejoblíbenější činností v mládí bylo cvičit se v šermu. Velmi přitom toužil získat válečnickou čest v boji. To se mu naskytl v březnu 1521, když mu bylo 26 let a jako voják sloužil v armádě místokrále v Navarre. Při obraně pevnosti Pamplona odmítl kapitulovat proti francouzské přesile, která ji dobývala. Na hradbách pevnosti byl ale zasažen jednou z dělových koulí obléhatelů, a ta mu rozdrtila holenní kost na pravé noze.

Toto těžké zranění Lñigo přežil, ale jeho život se obrátil vzhůru nohama. Stal se z něho válečný invalida. Zprvu si to nechtěl připustit. Toužil vrátit se ke dvoru a ucházet se o jednu vznešenou dámu. Když zjistil, že kost na zraněné noze špatně srostla a je o něco kratší, rozhodl se podstoupit „plastickou operaci“, která spočívala v ořezání vyčnívající kosti a v napínání nohy, aby se postupně prodloužila. Tehdy samozřejmě všechno probíhalo bez umrtvení. A tak trávil

měsíce touto procedurou a sněním o tom, jak se jeho život vrátí do starých kolejí. Zároveň ale často upadal do depresí a rozmrzelosti, že vše trvá strašně dlouho. Zjistil, že snění mu nepomáhá opravdově žít. Přispěla k tomu i četba knih, které měli u nich doma na hradě v Loyole. Byl to životopis Krista a le-

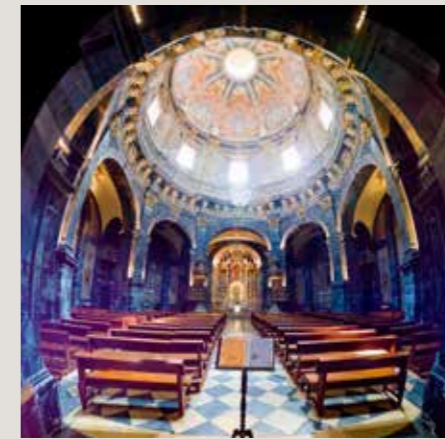
gendy o svatých. Při jejich čtení si všiml, že se dokáže nadchnout i pro jiné ideály, než je rytířská služba pozemskému panovníkovi. Uvažování o Kristu a o životech světců, zejména sv. Dominika a sv. Františka, v něm probouzelo touhu žít podobně jako oni – všeho se zříct pro Krista, jak to říká evangelium: „Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho.“ K údivu jeho rodiny i jeho samotného ho tato touha neopouštěla, ale vydržela mu, i když se po mnoha měsících zotavil. Tady se zrodilo jeho obrácení.

Dokázal přijmout fakt, že už nikdy nebude dvořanem a válečníkem, zřekl se kariéry, o které dříve snil. Pochopil, že nejdůležitější v životě je milovat Boha a sloužit mu. A uvěřil, že ho v této proměně provází svou láskou sám Bůh.

Toto Ignácovo obrácení ale provázela dlouhá cesta, na které se toho musel o Bohu ještě mnoho naučit. Cesta to byla doslova a do písmene. Jen co se totiž zotavil, rozhodl se Lñigo vydat na pěší pout' – nejprve na

slavné španělské poutní místo Montserrat a pak až do Svaté země, aby na vlastní oči poznal místa, kde Ježíš Kristus žil. Během tohoto putování se postupně odnaučoval staré vzorce chování, které stále ovlivňovaly jeho horlivou zbožnost. Jednou šlo o pocit, že musí pomstít Pannu Marii, kterou

podle jeho mínění urazil muslim, se kterým se po cestě setkal a který pochyboval o jejím panenství po porodu. Chtěl ho za to ubodat dýkou, ale našťáště osel, na kterém jel, odbočil na křižovatkou jinam než osel muslimův. Později ho trápily velké výčitky svědomí za hříchy z jeho předešlého života a měl dojem, že mu je Bůh nemůže odpustit, i když se z nich opakovaně zpovídal. Trápilo ho to až k takovému zoufalství, že uvažoval o sebevraždě. Nakonec ale poznal, že je to pokušení, a ubránil se mu. Když pak přijel do Svaté země, toužil tam zůstat a obracet muslimy na křesťanskou víru, ale františkáni, kteří spravovali posvátná místa v Jerusa-

lémě, mu to zakázali jako nerozvážený plán. Tak poznal, že tento jeho sen nebude Boží vůle, a vrátil se do Španělska. Zároveň se o Božích věcech učil i jinak než skrze omyly. Poznal, že je dobré, když má někoho zkušenějšího, kdo ho v jeho hledání Boží vůle doprovází. Zažíval také velkou útěchu v dlouhých rozjímavých modlitbách. A při jednom mystickém vytržení na břehu řeky Cardoner v Manrese ho prý Bůh naučil víc věcí, než které později poznal při studiu teologie.

otec Petr Havlíček SJ

Ignác z Loyoly, narozen 24. prosince 1491 v Baskicku ve Španělsku. 20. května 1521 zraněn na noze. Roku 1523 podnikl cestu do Svaté země, kde navštívil Jeruzalém a Boží hrob. Roku 1526 začal navštěvovat latinskou školu v Barceloně, kde se učil mezi devítiletými chlapci. Studium dokončil v Paříži získáním titulu magistr filozofie. Zde nalezl prvních sedm přátel, kteří tvořili jádro budoucího Tovaryšstva Ježíšova. Roku 1540 schválil papež Pavel III. založení řádu jezuitů – Tovaryšstvo Ježíšovo. 31. července 1556 Ignác z Loyoly umírá. V roce 1609 byl blahoslaven a v roce 1622 byl papežem Řehořem XV. svatořečen.

Provinciála českých jezuitů otce Petra Přádka jsme se při příležitosti jeho šedesátých narozenin zeptali, čím ho inspiruje příběh sv. Ignáce, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova.

Především musím říct, že mě víc inspiruje Ježíš než sv. Ignác. Ignác ovšem nese na sobě takové znaky, které hovoří o jeho hlubokém vztahu k Ježíši, a to se mi líbí.

Ignác byl do svých třiceti let rytířem ve službách svého pána, a to až do chvíle, kdy mu v jedné bitvě dělová koule těžce zranila nohy, takže nemohl chodit. Letos v květnu to je přesně 500 let od této události. Ignác musel dlouho ležet na posteli, a když byl sám, tak začal číst a přemýšlet. Zjistil, že existuje jeden král, který se jmenuje Ježíš a který svolává rytíře a odvážné lidi, aby s ním a pod jeho vedením bojovali za něco důležitějšího, než za to by doposud zvyklý bojovat – aby bojovali za lidské duše. Zjistil, že Ježíš potřebuje věrné kamarády, statečné rytíře, kteří budou bojovat za to, aby nesmrtelné lidské duše nemusely po smrti do pekla, ale mohly přijít do nebe. Zjistil, že Ježíš právě proto zemřel na kříži a vstal z mrtvých, aby otevřel lidem cestu do nebe. Ignác si zamiloval Ježíše, stal se jeho

rytířem a už ho nikdy neopustil. Stále více prohluboval svou lásku k němu a naučil se jednat tak, jak jednal on. Naučil se vstupovat do jeho Srdce a učinil své srdce podobné Srdci Ježíšovu. A to ho přivedlo ke svatosti, Ježíš ho učinil svatým. Ignác svým příkladem pomohl mnoha lidem k tomu, aby také začali žít dobrý a svatý život.

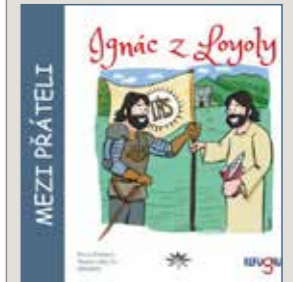
Tato cesta sv. Ignáce, jeho pokora a vnitřní hluboká láska k Ježíšovi mě inspiruje. A protože se chci i já stát svatým, chci jít po podobné cestě. Stát se svatým je pro nás velmi důležité, neboť v Písmu máme napsáno, že „do nebe nic nesvatého nevstoupí“ (srov. Zj 21, 27).

P. Petr Přádka SJ, provinciál

Petr Přádka se narodil roku 1961. Do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil v roce 1980. Na kněze byl vysvěcen roku 1987. V roce 2018 byl jmenován provinciálem české provincie Tovaryšstva Ježíšova, tedy představeným všech jezuitů v ČR.

Bulletin Jezuité věnovaný 500. výročí obrácení sv. Ignáce.

Komiks Ignác z Loyoly. Mezi přáteli. Život svatého Ignáce z Loyoly – statečného rytíře, který zažil mnohá dobrodružství a objevil, že nejdůležitější je být přítelem Ježíše.

Komiks Ignác hledá něco víc. Ignáce charakterizuje touha vytvářet v životě smysluplné věci, a to i přes všechny nezodpovězené otázky, pochybnosti a krize, a přitom všem zůstat věrný Bohu.

